

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2022 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **A. K.**, **G. K. (K.)** i **P. M.**
skazanych z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 1 czerwca 2021 r., sygn. II AKa 196/20,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 19 marca 2020 r., sygn. III K 342/18,

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadne;**
2. **obciążyć** **skazanych A. K., G. K. (K.) i P. M.** kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających;
3. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. E. C. – Kancelaria Adwokacka w W. – kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23% podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego G. K..**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 19 marca 2020 r., sygn. III K 342/18, m. in. oskarżony **A. K.** został uznany winnym czynów

zakwalifikowanych z art. 258 § 1 k.k. (za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. sąd skazał go na karę 1 roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; pkt VIII), z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. i art. 77 ust. 1 ustawy o rachunkowości (Dz.U. t. j. z 20.02.2018 r. Nr 395) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (za co na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. sąd skazał oskarżonego na karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz 500 (pięćset) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych; pkt IX), z art. 76 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. (za to na podstawie art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. sąd skazał go na karę 4 (cztery) lata pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych, uznając na podstawie art. 8 § 2 k.k.s., że wykonaniu podlega wyłącznie kara pozbawienia wolności i grzywny orzeczone za przestępstwo opisane w punkcie IX części dyspozytywnej wyroku; pkt X), z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (za co na podstawie art. 299 § 5 k.k. i art. 309 k.k. sąd skazał oskarżonego na karę 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 700 (siedemset) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych; pkt XI). W pkt. XII-XIV wyroku sąd na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 2b k.k. połączył kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone oskarżonemu A. K. w punktach VIII, IX i XI części dyspozytywnej wyroku i wymierzył karę łączną 6 (sześć) lat i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 1000 (tysiąc) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych; na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł zakaz zajmowania przez A. K. stanowisk w organach spółek prawa handlowego w związku z czynem opisanym w punkcie VI części wstępnej wyroku przez okres 10 (dziesięć) lat, zaś na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 lutego 2018 r. godz. 07:20 do dnia 31 stycznia 2020 r. godz.14:50.

Oskarżony G. K. został uznany winnym popełnienia przestępstw zakwalifikowanych z art. 258 § 1 k.k. (za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. sąd skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności; pkt XV), z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. i art. 77 ust. 1 ustawy o rachunkowości (Dz.U. t. j. z 20.02.2018 r. Nr 395) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (za co na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. sąd skazał oskarżonego na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych; pkt XVI), z art. 76 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. (za to na podstawie art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. sąd skazał go na karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych, uznając na podstawie art. 8 § 2 k.k.s., że wykonaniu podlega wyłącznie kara pozbawienia wolności i grzywny orzeczone za przestępstwo opisane w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku; pkt XVII), z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (za co na podstawie art. 299 § 5 k.k. i art. 309 k.k. sąd skazał oskarżonego na karę 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 600 (sześćset) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych; pkt XVIII). W pkt XIX-XXII sąd *a quo* na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 2b k.k. połączył kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone oskarżonemu G. K. w punktach XV, XVI i XVIII części dyspozytywnej wyroku i wymierzył karę łączną 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 600 (sześćset) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych; na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowych osiągniętych przez G. K. z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku w kwocie 3.500 (trzy tysiące pięćset) złotych, a na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł zakaz zajmowania przez G. K. stanowisk w organach spółek prawa handlowego w związku z czynem opisanym w punkcie VI części wstępnej wyroku przez okres 10 (dziesięciu) lat, zaś

na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 grudnia 2017 r. godz. 09:50 do dnia 03 września 2018 r. godz.14:30.

Natomiast oskarżony P. M. został uznany winnym czynów zakwalifikowanych z art. 258 § 1 k.k. (za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. sąd skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; pkt XXIII), z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. i art. 77 ust. 1 ustawy o rachunkowości (Dz.U. t. j. z 20.02.2018 r. Nr 395) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (za co na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. sąd skazał oskarżonego na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych; pkt XXIV), z art. 76 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. (za to na podstawie art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. sąd skazał go na karę 3 (trzy) lata pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych, uznając na podstawie art. 8 § 2 k.k.s., że wykonaniu podlega wyłącznie kara pozbawienia wolności i grzywny orzeczona za przestępstwo opisane w punkcie X części wstępnej wyroku; pkt XXV), z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (za co na podstawie art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 309 k.k. sąd skazał oskarżonego na karę 4 (cztery) lata pozbawienia wolności oraz 600 (sześćset) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych; pkt XXVI). W pkt. XXVII-XXIX sąd na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 2b k.k. połączył kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone oskarżonemu P. M. w punktach XXIII, XXIV i XXVI części dyspozytywnej wyroku i wymierzył karę łączną 4 (cztery) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 800 (osiemset) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych; na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowych osiągniętych przez P. M. z popełnienia przestępstwa opisanego w

punkcie XII części wstępnej wyroku w kwocie 524.400,00 (pięćset dwadzieścia cztery tysiące czterysta) złotych, zaś na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł zakaz zajmowania przez P. M. stanowisk w organach spółek prawa handlowego w związku z czynem opisanym w punkcie XI części wstępnej wyroku przez okres 10 (dziesięciu) lat. Sąd orzekł także o kosztach sądowych (pkt LII).

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora i wszystkich oskarżonych, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 1 czerwca 2021 r., sygn. II AKa 196/20, zmienił zaskarżony wyrok sądu *a quo*:

- co do A. K. w ten sposób, że: z czynu przypisanego oskarżonemu A. K. w pkt IX części rozstrzygającej (zarzut VI a/o) wyeliminował zapis „wprowadzając w ten sposób w błąd Urząd Skarbowy w W., co do faktu dokonania tych transakcji i doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci zaniechania poboru naliczonego podatku wynikającego z tych faktur VAT, obniżając podatek należny od spółki M. w łącznej kwocie 9.473.479,38 złotych”, z podstawy skazania wyeliminował art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., zaś jako podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności przyjął art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., którą obniżył do lat 4 (czterech), a karę grzywny obniżył do 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) zł, stwierdzając jednocześnie, że utraciło moc orzeczenie o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny określone w pkt XII części rozstrzygającej //1.2.a./; w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu A. K. w pkt X części rozstrzygającej (zarzut VII a/o) uznał go za winnego tego, że od października do grudnia 2014r., w W., K. i K.1, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z G. K. jedynym udziałowcem Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „M.” i prezesem jej zarządu oraz T. S. będącym od 4 listopada 2014 r. prezesem zarządu tej spółki, których uprzednio nakłonił do objęcia tych funkcji, w deklaracji VAT-7 złożonej za październik 2014 r. wykazali „zerowe” kwoty podstaw opodatkowania oraz „zerowe” kwoty podatku należnego i naliczonego, a ponadto wystawili i wprowadzili do ewidencji podatkowej

łącznie 371 poświadczających nieprawdę faktur VAT (opisanych w zarzucie VI a/o), mających potwierdzać sprzedaż paliw płynnych w postaci oleju napędowego i benzyny spółkom z ograniczoną odpowiedzialnością S. z siedzibą w W. i P. z siedzibą w K., w łącznej kwocie brutto 50.626.525,42 złotych, pochodzących z wewnątrzwspólnotowego nabycia na terenie Niemiec, co miało znaczenie w postępowaniu o ustalenie należnego podatku VAT i doprowadziło do wydania przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w W. decyzji na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, czym ułatwił nieustalonym innym osobom dokonanie nieuzasadnionego pomniejszenia podatku należnego o podatek naliczony wynikający z treści wystawionych nierzetelnych faktur VAT narażając w ten sposób Skarb Państwa na uszczuplenie podatku VAT w kwocie 9.473.479,38 zł., czyniąc z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 9 § 3 k.k.s. w związku z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w brzmieniu ustawy kodeks karny skarbowy z dnia 23 grudnia 2016 r. Dz.U. z 2016 r. poz. 2137 t.j. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) zł //I.2.b/; na podstawie art. 8 § 2 i § 3 k.k.s. określił, że w zakresie orzeczonych kar pozbawienia wolności i kar grzywny za przestępstwa przypisane w pkt I.2.a i I.2.b wykonaniu podlega kara pozbawienia wolności i grzywna orzeczona wobec A. K. w pkt I.2.a części dyspozytywnej wyroku //I.2.c/; w przestępstwie przypisanym A. K. w pkt XI części rozstrzygającej (zarzut VIII a/o) w miejsce zapisu „czynu zabronionego opisanego w punktach VI i VII” przyjął „przestępstw przypisanych oskarżonemu w pkt I.2.a i I.2.b niniejszego wyroku”, nadto karę pozbawienia wolności i karę grzywny obniżył do 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy i 500 (pięćset) stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) zł //I.2.d/ zaś w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy //I.2.e/. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. sąd połączył oskarżonemu A. K. kary pozbawienia wolności i kary grzywny orzeczone w pkt I.2.a i I.2.d niniejszego

wyroku i w pkt VIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny 500 (pięćset) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) zł /pkt IV/. Na poczet kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 lutego 2018 r. godz. 07:20 do dnia 31 stycznia 2020 r. godz.14.50 (art. 63 § 1 k.k.) /pkt VI/;

- co do G. K. w ten sposób, że: w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu G. K. w pkt XVI części rozstrzygającej (zarzut VI a/o) uznał go za winnego tego, że w październiku i listopadzie 2014 r. w W., biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako jedyny udziałowiec Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „M.” i prezes jej zarządu będąc nakłonionym do objęcia tej funkcji przez A. K. wystawił i wprowadził do ewidencji podatkowej 4 poświadczające nieprawdę faktury VAT, mające potwierdzać sprzedaż oleju napędowego spółce z ograniczoną odpowiedzialnością P. z siedzibą w K., na łączną kwotę brutto 495.353,61 złotych, w tym wartość podatku VAT 92.627,11 złotych, a to wynikających z: faktury VAT z dnia 28.10.2014 r. numer [...] na kwotę 135 358,43 złotych, faktury VAT z dnia 29.10.2014 r. numer [...]1 na kwotę 81 035,48 złotych, faktury VAT z dnia 30.10.2014 r. numer [...]2 na kwotę 141 234,14 złotych i faktury VAT z dnia 31.10.2014 r. numer [...]3 na kwotę 137 725,56 złotych, tj. przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. i art. 77 ust. 1 ustawy o rachunkowości (Dz.U. t.j. z 20.02.2018 r. Nr 395) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych //3.a./; przyjął, że przepadek równowartości korzyści majątkowej orzeczonej na podstawie art. 45 § 1 k.k. wobec G. K. zawarty w pkt XX części rozstrzygającej dotyczy przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt I.3.a. tego wyroku //3.b./; stwierdził, że utraciło moc orzeczenie o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny określone, co

do G. K. w pkt XIX części rozstrzygającej //3.c./; w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu G. K. w pkt XVII części rozstrzygającej (zarzut VII a/o) uznał go za winnego tego, że w październiku 2014 r. w W., biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, jako jedyny udziałowiec i prezes zarządu Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością M. z siedzibą w W. wystawił i wprowadził do ewidencji podatkowej 4 poświadczające nieprawdę faktury VAT, mające potwierdzać sprzedaż oleju napędowego spółce z ograniczoną odpowiedzialnością P. z siedzibą w K., na łączną kwotę brutto 495.353,61 złotych, w tym wartość podatku VAT 92.627,11 złotych, a to wynikających z: faktury VAT z dnia 28.10.2014 r. numer [...] na kwotę 135 358,43 złotych, faktury VAT z dnia 29.10.2014 r. numer [...]1 na kwotę 81 035,48 złotych, faktury VAT z dnia 30.10.2014 r. numer [...]2 na kwotę 141 234,14 złotych i faktury VAT z dnia 31.10.2014 r. numer [...]3 na kwotę 137 725,56 złotych, tj. przestępstwa z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. w brzmieniu ustawy kodeks karny skarbowy z dnia 23 grudnia 2016 r. Dz.U. z 2016 r. poz. 2137 t.j. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) zł //3.d./; na podstawie art. 8 § 2 i § 3 k.k.s. określił, że w zakresie orzeczonych kar pozbawienia wolności i kar grzywny za przestępstwa przypisane w pkt 1.3.a i 1.3.d wykonaniu podlega kara pozbawienia wolności i grzywna orzeczona wobec G. K. w pkt 1.3.a części dyspozytywnej wyroku //3.e./; w przestępstwie przypisanym G. K. w pkt XVIII części rozstrzygającej (zarzut VIII a/o) w miejsce zapisu „czynu zabronionego opisanego w punktach VI i VII” przyjął „przestępstw przypisanych oskarżonemu w pkt 1.3.a i 1.3.d niniejszego wyroku”, nadto karę pozbawienia wolności i karę grzywny obniżył do 2 (dwóch) lat i 300 (trzystu) stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) zł //3.f./, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec G. K. utrzymał w mocy //3.g./. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. sąd połączył oskarżonemu G. K. kary

pozbawienia wolności i kary grzywny orzeczone w pkt. I.3.a i I.3.f niniejszego wyroku i w pkt XV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) zł /pkt VII/. Na poczet łącznej kary 3 lat pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu G. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 grudnia 2017 r. godz. 09:50 do dnia 03 września 2018 r. godz. 14.30 (art. 63 § 1 k.k.) /pkt VIII/.

- co do P. M. w ten sposób, że: z czynu przypisanego oskarżonemu P. M. w pkt XXIV części rozstrzygającej (zarzut X a/o) wyeliminował zapis „wprowadzając w ten sposób w błąd [...] Urząd Skarbowy W. , co do faktu dokonania tych transakcji i doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci zaniechania poboru naliczonego podatku wynikającego z tych faktur VAT, obniżając podatek należny od spółki S. w łącznej kwocie 12.685.917,72 złotych”, z podstawy skazania wyeliminował art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., zaś jako podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności przyjął art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., którą obniżył do lat 3 (trzech), a karę grzywny obniżył do 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) zł, stwierdzając jednocześnie, że utraciło moc orzeczenie o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny określone w pkt XXVII części rozstrzygającej //4.a./; w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu P. M. w pkt XXV części rozstrzygającej (zarzut XI a/o) uznał go za winnego tego, że od września do października 2014 r. w W., biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako jedyny udziałowiec Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S. i prezes jej zarządu, wspólnie z osobą objętą odrębnym postępowaniem karnym będącą pełnomocnikiem tej spółki w deklaracji VAT-7 złożonej za wrzesień 2014 r. wykazali „zerowe” kwoty podstaw opodatkowania oraz „zerowe” kwoty podatku należnego i naliczonego, a ponadto wystawili i wprowadzili do ewidencji podatkowej łącznie 471 poświadczających nieprawdę faktur VAT (opisanych w zarzucie X a/o), mających potwierdzać sprzedaż paliw płynnych

spółce z ograniczoną odpowiedzialnością E. z siedzibą w S., w łącznej kwocie brutto 67.842.081,86 złotych, pochodzących rzekomo od spółki z ograniczoną odpowiedzialnością V., co miało znaczenie w postępowaniu o ustalenie należnego podatku VAT i doprowadziło do wydania przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w W. decyzji na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, czym ułatwił nieustalonym innym osobom dokonanie nieuzasadnionego pomniejszenia podatku należnego o podatek naliczony wynikający z treści wystawionych nierzetelnych faktur VAT narażając w ten sposób Skarb Państwa na uszczuplenie podatku VAT w kwocie 12.685.917,72 zł, tj. przestępstwa z art. 9 § 1 k.k.s. w związku z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w brzmieniu ustawy kodeks karny skarbowy z dnia 23 grudnia 2016 r. Dz.U. z 2016 r. poz. 2137 t.j. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) zł //4.b./; na podstawie art. 8 § 2 i § 3 k.k.s. określił, że w zakresie orzeczonych kar pozbawienia wolności i kar grzywny za przestępstwa przypisane w pkt I.4.a i I.4.b wykonaniu podlega kara pozbawienia wolności i grzywna orzeczona wobec P. M. w pkt I.4.a części dyspozytywnej wyroku //4.c./; w przestępstwie przypisanym P. M. w pkt XXVI części rozstrzygającej (zarzut XII aktu oskarżenia) w miejsce zapisu „czynu zabronionego opisanego w punktach X i XI” przyjął „przestępstw przypisanych oskarżonemu w pkt. I.4.a i I.4.b niniejszego wyroku”, nadto karę pozbawienia wolności i karę grzywny obniżył do 3 (trzech) lat i 300 (trzystu) stawek dziennych przy ustaleniu stawkiiennej na 70 (siedemdziesiąt) zł //4.d./; uchylił orzeczenie przepadku równowartości korzyści majątkowej wydane na podstawie art. 45 § 1 k.k. wobec P. M. zawarte w pkt XXVIII części rozstrzygającej //4.e./ zaś w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec P. M. utrzymał w mocy //4.f./. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. sąd połączył oskarżonemu P. M. kary pozbawienia wolności i kary grzywny orzeczone w pkt I.4.a i I.4.d niniejszego wyroku i w pkt XXIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku

i wymierzył mu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i łączną karę grzywny 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) zł /pkt VIII/. Sąd rozstrzygnął ponadto w przedmiocie kosztów sądowych.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu kasacje wywiedli obrońcy skazanych A. K., G. K. i P. M..

Obrońca skazanego A. K. zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w całości wobec ww. skazanego sformułował zarzut rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 6 k.p.k. oraz art. 6 ust. 3 lit. c Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez brak odniesienia się i dokonania pogłębionej oceny przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wbrew wymaganiom stawianym przez w/w przepisy, w sposób całościowy co do zarzutu obrazy przepisów postępowania, podniesionego w pkt II tir. pierwszy apelacji obrońcy A. K. z dnia 20 maja 2019 r.(k. 26901), tj.: naruszenia art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 k.p.k. i art. 42 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w sytuacji w której wspomniany wyżej obrońca zarzucił nie tylko naruszenie prawa do obrony w sensie ścisłym, ale również prawa do korzystania przez oskarżonego z pomocy obrońcy poprzez przeprowadzenie rozprawy głównej w dniu 5 sierpnia 2019 r. pod nieobecność nowego obrońcy z urzędu z uwagi na nieprawidłowe zawiadomienie obrońcy o w/w rozprawie oraz przeprowadzenie przez Sąd I Instancji trzech rozpraw głównych w terminach 8 stycznia 2019 r., 11 lutego 2019 r., 7 marca 2019 r. pod nieobecność obrońcy, o którego oskarżony wnioskował, co w konsekwencji miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku, albowiem ewentualne należyte rozważenie przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wszystkich podniesionych przez obrońcę zarzutów mogło skutkować uchyleniem zapadłego przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu wyroku /pkt 1/.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie zaskarżonym kasacją i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi, a także wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w całości, jak i wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 19 marca 2020 r. na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

Podobnie obrońca skazanego G. K. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w całości wobec ww. skazanego i zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, mianowicie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez zaniechanie rzetelnej kontroli instancyjnej wszystkich podniesionych w apelacji obrońcy zarzutów odwoławczych, w tym nie odniesienie się do zarzutu 3 apelacji, dotyczącego naruszenia przepisów postępowania, mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego i uznanie przez Sąd za w pełni wiarygodne zeznań świadka P. O., które stanowiły dowód winy i sprawstwa G. K. co do zarzucanego mu czynu prania brudnych pieniędzy, tj. czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., podczas gdy świadek ten kilkakrotnie zmieniał treść składanych zeznań;
2. art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na arbitralnym oraz bezkrytycznym zaakceptowaniu przez Sąd odwoławczy niewątpliwie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poczynionej przez Sąd I instancji i przez to brak należytej kontroli odwoławczej zastosowania art. 7 k.p.k. przez tenże Sąd, wyrażającej się nienależytym rozważeniem podniesionego w apelacji zarzutu braku uczestnictwa G. K. w zorganizowanej grupie przestępczej, a także brakiem rozważenia przez Sąd Apelacyjny zachowania G. K. jako niesprawczej formy współdziałania przestępczego, tj. pomocnictwa;
3. art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą wyrażającą się w dokonanych przez Sąd II instancji w wyniku dowolnej, powierzchownej i wybiórczej oceny materiału dowodowego, a nadto bez podjęcia starań w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności, ustaleń sprowadzających się do uznania, że G. K. musiał mieć świadomość uczestniczenia w zorganizowanej grupie przestępczej i popełnił zarzucany mu występki z art. 258 k.k., podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, iż G. K.

nie tylko nie miał świadomości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, ale i nie miał świadomości, że jest jej członkiem;

4. art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu w sposób należyty zarzutu apelacji dotyczącego obrazy prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 258 k.k.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zasądzenie na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zwolnienie G. K. od opłaty od kasacji oraz wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji.

Również obrońca skazanego P. M. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w całości w stosunku do ww. skazanego i zarzucił:

1. w odniesieniu do czynu przypisanego skazanemu w pkt. XXV części rozstrzygającej wyroku sądu pierwszej instancji (pkt 4 lit. b części rozstrzygającej wyroku sądu odwoławczego):
 1. rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 455 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegające na wykroczeniu poza granice dopuszczalnego poprawienia przez sąd odwoławczy błędnej kwalifikacji prawnej, w ten sposób, że jednocześnie dokonano istotnej zmiany opisu przypisanego oskarżonemu czynu, pod pozorem jego złagodzenia, podczas gdy w zaistniałej sytuacji, tj. gdy wyrok nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego, sąd odwoławczy na skutek związania zakazem *reformationis in peius*, nie powinien był dokonywać tak dalekich i istotnych zmian w zakresie zmiany i uzupełnienia opisu przypisanego oskarżonemu czynu (nawet pomimo pozoru ich łagodniejszego wymiaru dla sytuacji oskarżonego), lecz zamiast tego powinien był uniewinnić oskarżonego;
 2. rażące naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 62 § 2 k.k.s. w brzmieniu ustawy k.k.s. z dnia 23 grudnia 2016 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s., polegające na niewłaściwym zastosowaniu tego przepisu do czynu zarzucanego oskarżonemu za okres od września do października 2014 r., w którym to okresie zarzut wystawienia tzw. pustych faktur nie mieścił się w

hipotezie wówczas obowiązującego (do końca 2016 r.) art. 62 § 2 k.k.s., odnoszącego się wtedy wyłącznie do faktur wystawionych (nierzetelnie) za „wykonanie świadczenia”, podczas gdy faktura fikcyjna („pusta”) nie jest fakturą „za wykonanie świadczenia”, skoro w rzeczywistości żadne świadczenie nie występuje, a zetem nie wchodziła wówczas w zakres przepisu art. 62 § 2 k.k.s.;

3. w odniesieniu do wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu w wyroku sądu pierwszej instancji (pkt XXIII-XXIV części rozstrzygającej tego wyroku) - rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie:
 1. art. 433 § 2 w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegające na merytorycznie nieprawidłowym rozpoznaniu zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, która szeroko opisywała błędy sądu pierwszej instancji popełnione w postępowaniu dowodowym na tle ustaleń stanu faktycznego sprawy w oparciu o wymogi art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez odniesienie się do tych zarzutów apelacji przez sąd odwoławczy w sposób zdawkowy, niekonkretny, dowolnie rozszerzający zakres odpowiedzialności oskarżonego wynikający z zakresu aktu oskarżenia, jak również w sposób ewidentnie niezgodny z treścią przeprowadzonych przez sąd pierwszej instancji dowodów;
 2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadka M. C., polegającą na częściowym daniu im wiary w zakresie, w jakim wskazywał on, że wykonał polecenia swoich zwierzchników - oskarżonych P. M. i D. D. - podczas gdy nawet sąd pierwszej instancji nie uznał tego dowodu za wiarygodny choćby w części, jako że był on spreczny ze wszystkimi dowodami z zeznań świadków zaangażowanych w pracę czy też współpracę na rzecz spółki „S.”, którzy to świadkowie kontaktowali się we wszelkich sprawach decyzyjnych z M. C., kojarząc zaledwie osobę współoskarżonego D. D., a nie kojarząc nawet osoby oskarżonego M..

W konkluzji nadzwyczajnego środka zaskarżenia jego autor wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia wobec skazanego P. M. w całości i uniewinnienie go od wszystkich zarzucanych czynów, względnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi. Jednocześnie wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji.

W pisemnych odpowiedziach na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej delegowany do Prokuratury Regionalnej w W. wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców skazanych A. K., G. K. i P. M. okazały się bezzasadne — i to w stopniu oczywistym, co uzasadniało ich rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k. Zbieżność zarzutów sformułowanych we wszystkich kasacjach uzasadnia łączne ustosunkowanie się do nadzwyczajnych środków zaskarżenia w pisemnych motywach postanowienia o oddaleniu wniesionych w sprawie kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

Przypomnieć należy na wstępie, że postępowanie kasacyjne nie stanowi postępowania trzecioinstancyjnego; jego przedmiotem nie jest powtórzenie postępowania odwoławczego: kontrolą przeprowadzaną przez Sąd Najwyższy objęte jest orzeczenie sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.) badane z powodu uchybień wskazanych w przepisach art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k. oraz art. 439 k.p.k. Podstawą nadzwyczajnego środka zaskarżenia mogą być wyłącznie uchybienia, których dopuścił się sąd drugiej instancji. Tym samym w ewentualnej orbicie zainteresowania procesowego najwyższej instancji sądowej znaleźć się mogą jedynie te błędy, które miałyby mieć miejsce w postępowaniu odwoławczym. Postępowanie kasacyjne nie dubluje bowiem postępowania apelacyjnego. Niedopuszczalne jest w tym postępowaniu podnoszenie zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji oraz bezpośrednie kontestowanie prawidłowości sposobu przeprowadzenia postępowania przed tym sądem oraz dokonanych ustaleń faktycznych.

Tych implikacji procesowych — wynikających wprost z określonego ukształtowania przez ustawodawcę modelu postępowania nadzwyczajnozaskarżeniowego inicjowanego wniesieniem kasacji (w szczególności zaś związanych z istnieniem wyraźnych barier procesowych w zakresie prawnej dopuszczalności formułowania w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów o charakterze czysto apelacyjnym) zdają się nie dostrzegać obrońcy ww. skazanych.

W pierwszej kolejności należy wskazać na to, że zarzuty kasacyjne stanowią w znacznej mierze powielenie (w całości lub w części) zarzutów podniesionych w zwyczajnych środkach odwoławczych, o czym świadczy dobitnie treść ich uzasadnienia. Na etapie postępowania kasacyjnego skarżący nie podnoszą w istocie żadnych argumentów, które nie znalazłyby się już poprzednio w polu widzenia sądu odwoławczego w związku z treścią wniesionych w sprawie apelacji. Treść uzasadnień kasacji stanowi w zasadzie przejaw braku zadowolenia z rozstrzygnięcia sądu *meriti*, w znacznej mierze zaaprobowanego przez sąd *ad quem* bądź też nieznacznie przez sąd odwoławczy zmienionego (zmodyfikowanego w zakresie opisu i kwalifikacji prawnej jednego z zarzucanych czynów). Wbrew wyraźnemu wymogowi procesowemu, wynikającemu z dyspozycji przepisu art. 519 zd. pierwsze k.p.k. oraz art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k. — podniesione przez autorów kasacji zarzuty skierowane zostały głównie przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji.

I tak, autor kasacji wniesionej wobec skazanego A. K., powielił w istocie odpowiednio zarzuty z pkt. II *tiret* 1 zwyczajnego środka zaskarżenia z tą jedynie różnicą, że zostały one zmodyfikowane w sposób umożliwiający „przekwalifikowanie” ich na zarzut kasacyjny (poprzez dodanie do zarzutu apelacyjnego „kwalifikacji” z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 6 ust. 3 lit. c Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności). Podobnie obrońca skazanego G. K. w kasacji powielił odpowiednio zarzuty z pkt. 1--5 apelacji modyfikując je w sposób umożliwiający ich „przekwalifikowanie” na zarzuty kasacyjne (poprzez dodanie do zarzutów apelacyjnych „kwalifikacji” z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zw. z art. 7 k.p.k.). Obrońca skazanego P. M. natomiast powtórzył w części zarzuty zwyczajnego środka zaskarżenia

odnoszące się zarówno do czynu przypisanego skazanemu w pkt. XXV części rozstrzygającej wyroku sądu pierwszej instancji - pkt 4 lit. b części rozstrzygającej wyroku sądu odwoławczego (zarzuty z pkt. III), jak i odnoszące się do wszystkich czynów przypisanych P. M. w wyroku sądu pierwszej instancji - pkt XXIII-XXIV części rozstrzygającej tego wyroku, nieznacznie je modyfikując w sposób umożliwiający „przekwalifikowanie” na zarzut kasacyjny poprzez dodanie do zarzutu apelacyjnego „kwalifikacji” z art. 433 § 2 k.p.k. Powyższe dobitnie świadczy o tym, że autorzy kasacji usiłują ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu pierwszej instancji, ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw kasacyjnych. Powtórzenie zarzutów apelacyjnych nie może jednak stanowić podstawy do inicjowania kontroli o charakterze kasacyjnym. Regulacje zawarte w ustawie postępowania karnego dopuszczają kwestionowanie nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jedynie orzeczenia sądu instancji odwoławczej i przeprowadzenie oceny prawidłowości orzekania tego sądu w przyznaniu spoczywających na tym sądzie obowiązków procesowych (wynikających z określenia przez ustawodawcę granic rozpoznania środka odwoławczego — art. 433 § 1 k.p.k.).

Przechodząc do oceny zarzutów wyartykułowanych w kasacjach obrońców skazanych A. K. i G. K. oraz zarzutów z punktu 2a i 2b kasacji obrońcy skazanego P. M., w pierwszej kolejności przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei art. 457 § 3 k.p.k. stanowi, że w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. W tym zakresie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego sygnalizuje się, że „kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.) i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie

może powodować uchylenia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k.” (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., sygn. IV KK 442/20, SIP «Legalis» nr 2505038). Zestawienie uzasadnienia sporządzonego przez sąd drugiej instancji oraz zarzutów odwoławczych przekonuje o rzetelności postępowania odwoławczego. Lektura uzasadnienia sądu *ad quem*, pozwala dokładnie poznać motyw, który legł u podstaw podjętej przez ten sąd decyzji w przedmiocie rozpoznanych środków zaskarżenia.

Analizując uzasadnienie orzeczenia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu należy dojść do przekonania, że sąd ten nie pominął żadnego ze stawianych w apelacjach obrońców skazanych A. K., G. K. i P. M. zarzutów, jak również wskazał, czym się kierował, wydając wyrok, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za niezasadne (art. 457 § 3 k.p.k.). I tak, sąd ten szczegółowo odniósł się do wyartykułowanego w apelacji obrońcy skazanego A. K. zarzutu z pkt. II *tiret* 1 i wskazanej w nim kwestii procedowania przez sąd pierwszej instancji zarówno w zakresie wniosku A. K. o wyznaczenie obrońcy z urzędu, jak również co do procedowania przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu na rozprawie głównej w terminach: 8 stycznia 2019 r., 11 lutego 2019 r., 7 marca 2019 r. oraz 5 sierpnia 2019 r. Jak wynika z treści uzasadnienia cyt.: „co do naruszenia przepisów art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 k.p.k. i art. 42 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej sprowadzających się do prowadzenia rozprawy głównej w terminach 8 stycznia 2019 r., 11 lutego 2019 r. i 7 marca 2019 r. pod nieobecność obrońcy, o którego oskarżony zawnioskował oraz o przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 sierpnia 2019 r. pod nieobecność wyznaczonego oskarżonemu obrońcy i niepowiadomieniu go o terminie tej rozprawy, to dla czystości oceny tych zarzutów należy wskazać, że w sprawie nie zachodziła obrona obligatoryjna oskarżonego, albowiem oskarżony nie pozostawał pod zarzutem zbrodni, jak również nie zachodziły wątpliwości, co do jego poczytalności. Prawdą jest natomiast, że już po rozpoczęciu rozprawy głównej został oskarżonemu ustanowiony obrońca z urzędu (pierwotnie wniosek został oddalony) i podczas rozpraw: 8 stycznia 2019 r., 11 lutego 2019 r. i 7 marca 2019 r. oskarżony nie miał obrońcy z urzędu ani z wyboru. Sąd odwoławczy przyznał A. K. obrońcę tzw. oskarżonemu ubogiemu w osobie adw. M. M., która działała od 3

kwietnia 2019 r. (karta 26116). Do tego bowiem czasu sąd okręgowy procedował wniosek oskarżonego, ustalając czy rzeczywiście nie jest on w stanie ustanowić obrońcy z wyboru. Zatem nie może być mowy o naruszeniu prawa do obrony, w sytuacji braku warunków do obrony obligatoryjnej. Dopiero od momentu wyznaczenia obrońcy z urzędu obrona oskarżonego stała się obowiązkowa. W toku dalszych rozpraw nie stwierdzono, by oskarżony uczestniczył w rozprawie bez obrońcy. Jeżeli chodzi o rozprawę w dniu 5 sierpnia 2019 r. to również w tym zakresie sąd odwoławczy nie stwierdził naruszenia przepisów w szczególności o randze pozbawienia oskarżonego prawa do obrony. Faktem jest, że przed terminem tej rozprawy sąd zwolnił dotychczasowego obrońcę adw. M. M. i ustanowił 1 sierpnia 2019 r. nowego obrońcę z urzędu adw. K. P.. Rzeczywiście nowy obrońca o terminie rozprawy 5.08.2019 r. nie został prawidłowo powiadomiony. Jednakże sąd I instancji zapewnił oskarżonemu obrońcę w osobie dotychczasowej obrońcy z urzędu, którą wezwał w trybie pilnym. Dotychczasowa obrończyni uczestniczyła w rozprawie w dniu 5 sierpnia 2019 r. broniąc oskarżonego”. Dalej sąd odwoławczy wyjaśnił, że „jakkolwiek na pierwszy ogień tej sytuacji można dojść do wniosku, iż ustanowiony obrońca nie brał udziału w rozprawie, zaś obronę pełniła osoba, która została zwolniona z takiego obowiązku, jednak tylko na pozór takie rozumowanie jest prawidłowe. Przede wszystkim dotychczasowy obrońca doskonale znał sprawę, bowiem uczestniczył w niej na kilku terminach rozpraw, wezwany w trybie pilnym podjął się dalszej obrony oskarżonego, a zatem przyjął obowiązki obrońcy oskarżonego w tym dniu. Pamiętać wszakże należy, że obrońca po zakończonym stosunku obrończym jeszcze przez 14 dni może wykonywać obowiązki obrońcy. Tak zatem i w przypadku rozprawy w dniu 5 sierpnia 2019 r. nie można zasadnie twierdzić, iż oskarżony został pozbawiony prawa do obrony (...)” (por. część „Zwięźle o powodach uznania zarzutu...” sekcja 3.2. uzasadnienia formularzowego, strona 21-22). Z cytowanego fragmentu uzasadnienia wynika zatem bezsprzecznie, że w sprawie nie zachodziła obrona obligatoryjna A. K., wobec tego nie może być mowy o naruszeniu jego prawa do obrony w sytuacji równoległego rozpoznawania wniosku o wyznaczenie obrońcy w trybie art. 78 § 1 k.p.k. oraz procedowania na rozprawach. Ponadto, jak trafnie zauważa prokurator w odpowiedzi na kasację, A. K., pomimo nieposiadania

obrońcy, aktywnie uczestniczył w postępowaniu sądowym, m.in. w dniu 8 stycznia 2019 r. złożył wniosek o wyłączenie prokuratora J. D. z przedmiotowego postępowania, jak również wniosek o utrwalenie przebiegu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk oraz obraz, na co uzyskał zgodę sądu. Z kolei na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2019 r., pomimo nieobecności nowo wyznaczonego obrońcy z uwagi na jego nieprawidłowe zawiadomienie o terminie rozprawy, obronę nadal prowadził wezwany w trybie pilnym dotychczasowy obrońca. Co również warto odnotować, po ustanowieniu obrońcy z urzędu w dniu 3 kwietnia 2019 r., jak również kolejnego obrońcy z urzędu w dniu 1 sierpnia 2019 r., na kolejnych rozprawach ani oskarżony, ani jego obrońcy nie formułowali wniosków o powtórzenie czynności dowodowych przeprowadzanych na terminach w/w rozpraw, co do których w dalszym ciągu formułowane są zarzuty naruszenia prawa do obrony. Nie uczynili oni tego pomimo posiadania zapisu ich przebiegu, aż do zakończenia postępowania przed sądem pierwszej instancji w dniu 5 marca 2020 r., a więc w okresie roku od wystąpienia rzekomych naruszeń prawa oskarżonego do obrony i przeprowadzenia w tym czasie wielu rozpraw.

Jeśli chodzi o zarzuty odwoławcze podniesione w apelacji obrońcy skazanego G. K., to i one wszystkie znajdowały się w polu widzenia sądu *ad quem*, co zostało odnotowane w sekcji 3.4. i 5.2.1. uzasadnienia formularzowego wyroku z dnia 1 czerwca 2021 r. (por. „Zwięźle o powodach uznania zarzutu...” sekcja 3.4., strona 31-34 i sekcja 5.2.1., strona 76-77 i 81-87). Za niezasadne zostały uznane zarzuty określone w pkt. 1, 2, 3, 7 i 8 apelacji, natomiast za zasadne uznano zarzuty opisane w pkt. 4-6, 9 i 10 oraz jako częściowo zasadny uznano zarzut opisany w pkt. 5. W sekcji 3.4. uzasadnienia formularzowego sąd odniósł się do zarzutów, których słuszności nie uznał, a w dalszej kolejności (jedynie szczątkowo w tej sekcji), do zarzutów uznanych za słuszne, przedstawiając pogłębione argumenty w części uzasadnienia dotyczącego zmiany ustaleń faktycznych oraz merytorycznego rozstrzygnięcia dotyczącego również G. K. w sekcji 5.2.1. uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Wbrew zatem twierdzeniom obrońcy skazanego G. K., sąd odwoławczy odniósł się do zarzutu 3 apelacji, a także „zarzutu apelacji dotyczącego obrazy prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 258 k.k.”, to jest zarzutu 1 apelacji, dokonując należytych rozważań. Sposób zredagowania

kasacji, jak wskazano już wyżej, wskazuje na częściowe powielenie zarzutów podniesionych w zwyczajnym środку zaskarżenia, a odnoszących się do rzekomego przekroczenia przez sąd granic swobodnej oceny dowodów (zarzut 1 i 2 apelacji), w szczególności w odniesieniu do przyjęcia przez sąd odwoławczy sprawstwa przez skazanego czynu z art. 258 § 1 k.k. Zarzuty takie mogą być skuteczne wyłącznie wówczas, gdy sąd odwoławczy nie uczynił przedmiotem kontroli całości argumentów podniesionych na etapie weryfikacji instancyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2015 r., III KK 210/15, LEX nr 1973556). Do takiej sytuacji nie doszło jednak w przedmiotowej sprawie. Jak wynika z treści uzasadnienia wyroku, sąd odwoławczy rozważył bowiem wszystkie argumenty podniesione w ww. zarzutach apelacji, zaprezentował szczegółową ocenę przyjętej przez sąd pierwszej instancji kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych skazanemu, uzupełnił w tym zakresie uzasadnienie tego sądu powołując się na orzecznictwo i poglądy doktryny określające m. in. pojęcie „zorganizowanej grupy przestępczej”. Sąd odwoławczy w sposób wyczerpujący omówił i wskazał na dowody wskazujące na sprawstwo G. K. co do zarzucanych mu przestępstw, w tym w szczególności z art. 258 § 1 k.k. oraz art. 299 § 1 k.k., szczegółowo też odniósł się do wyjaśnień podejrzanych, zeznań świadków, jak również dowodów z dokumentów, dokonując przy tym ich analizy we wzajemnym powiązaniu, zgodnie z dyrektywami zawartymi w art. 7 k.p.k. (por. „Zwięźle o powodach uznania zarzutu...” sekcja 3.4., strona 31-33 i „Zwięźle o powodach zmiany” sekcja 5.2.1., strona 82-83). O wnikliwości kontroli instancyjnej, na co słusznie wskazuje prokurator w odpowiedzi na kasację, świadczy również fakt znacznej modyfikacji opisu czynów zarzucanych G. K., w tym w szczególności ograniczenie jego odpowiedzialności do wystawienia nierzetelnych faktur jedynie w okresie pełnienia funkcji prezesa zarządu spółki M., jak również eliminacji z kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych skazanemu art. 286 § 1 k.k. oraz art. 76 § 1 k.k.s. Wobec powyższego nie sposób uznać w procedowaniu sądu odwoławczego sugerowanych w zarzutach kasacyjnych naruszeń przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zw. z art. 7 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutów odwoławczych podniesionych w apelacji obrońcy skazanego P. M., to podobnie one również znajdowały się w polu widzenia sądu *ad quem*, co znalazło odzwierciedlenie w sekcji 3.5. i 5.2.1. uzasadnienia formularzowego zaskarżonego wyroku (por. „Zwięźle o powodach uznania zarzutu...” sekcja 3.5., strona 34-58 i sekcja 5.2.1., strona 77-78 i 81-87). Spośród 19 zarzutów apelacji przyporządkowanych do czterech przypisanych oskarżonemu przestępstw, za słuszne uznano zarzuty wskazane pod numerem 6, 11a i b i 13, jednak żaden z nich nie był tego rodzaju, że powodowałby konieczność uniewinnienia oskarżonego od przypisanych przestępstw lub uchylenia wyroku. Podobnie ocenić należy zarzuty kasacyjne częściowo powielone ze zwyczajnych środków odwoławczych, szczególnie te wskazujące na przekroczenie przez sąd odwoławczy granic swobodnej oceny dowodów (pkt 2a i 2b), jak również na przedstawienie prawidłowego procedowania tego sądu jako naruszającego zakaz *reformationis in peius* oraz przepisy prawa materialnego (pkt 1a i 1b).

Nie zasługiwał na uwzględnienie zawarty w kasacji zarzut z pkt. 1a rażącego naruszenia art. 455 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k., polegającego na wykroczeniu poza granice dopuszczalnego poprawienia przez sąd odwoławczy błędnej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu w pkt. XXV części rozstrzygającej wyroku sądu pierwszej instancji (zarzut XI a/o; pkt 4 lit. b części rozstrzygającej wyroku sądu odwoławczego). Dokonana przez sąd odwoławczy subsumcja działania P. M. pod art. 9 § 1 k.k.s. w związku z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. była wynikiem częściowego uznania argumentacji autora kasacji, podniesionej w apelacji wniesionej na korzyść skazanego P. M.. Sąd przychylił się do sformułowanych w apelacji obrońcy P. M. zarzutów i, przyjmując działanie skazanego w formie zjawiskowej pomocnictwa, obszernie uzasadnił swoje stanowisko (zob. „Zwięźle o powodach uznania zarzutu...” sekcja 3.5., strona 34-53 i sekcja 5.2.1., strona 81-87). Ani zmiany formy zjawiskowej czynu ze współsprawstwa na pomocnictwo ani dokonanych przez sąd modyfikacji opisu czynu przypisanego oskarżonemu nie sposób uznać, jak sugeruje skarżący, za naruszające zakaz *reformationis in peius*. Przypomnieć w tym miejscu należy m. in. stanowisko, że „pomocnictwo jest postacią zjawiskową przestępstwa, natomiast

usiłowanie współsprawstwa jego postacią stadialną. Pomocnictwo zawęża rolę w przestępstwie, przyjmując, że działanie oskarżonego polega na ułatwianiu popełnienia czynu zabronionego. Z kolei do przypisania oskarżonemu współsprawstwa konieczne jest wskazanie, iż będąc w porozumieniu z inną osobą, obejmował on swoim zamiarem realizację całości znamion określonego czynu przestępnego” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2002 r., II KKN 77/00, LEX nr 51808). Jak wskazuje się w cytowanym orzeczeniu Sądu Najwyższego, to właśnie zmianę formy zjawiskowej pomocnictwa na usiłowanie dokonaną na etapie wyrokowania przez sąd odwoławczy należy potraktować jako obrazę art. 455 k.p.k., tj. naruszającą ten przepis „rozszerzenie” odpowiedzialności oskarżonego, w sytuacji skazania przed sądem pierwszej instancji za „zawężające rolę w przestępstwie” pomocnictwo. Zmiana w przeciwnym kierunku dokonana przez sąd odwoławczy nie może zostać uznana, czego chciałby skarżący, za zmianę godzącą w zakaz *reformationis in peius* lub naruszającą art. 455 k.p.k., lecz jest zmianą kwalifikacji czynu na łagodniejszą z uwagi na relację zachodzącą pomiędzy sprawcą formę współdziałania przestępczego (art. 9 § 1 k.k.s.), a formą niesprawczego współdziałania (art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s.) i mniejszy abstrakcyjny ładunek niebezpieczeństwa wiążący się z pomocnictwem (por. m. in. art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s.). Podkreślić przy tym należy, że Sąd Apelacyjny we Wrocławiu dokonując korekty ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego we Wrocławiu w zakresie oskarżonego P. M. i w sposób szczegółowy wyjaśnił dlaczego zachowanie skazanego, objęte wszak zarzutem aktu oskarżenia, co pomija skarżący, a polegające na wystawieniu fikcyjnych faktur VAT, należy zakwalifikować m.in. z art. 18 § 3 k.k. (zob. „Zwięźle o powodach zmiany” sekcja 5.2.1., strona 81-87). O poprawności zmiany kwalifikacji prawnej czynu ze sprawstwa na pomocnictwo, a w konsekwencji odpowiedniej modyfikacji jego opisu, wypowiedział się również Sąd Najwyższy w innym judykacie który wypada przytoczyć w tym miejscu, a mianowicie w wyroku z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. II KK 92/18, LEX nr 2622314, wskazując: „Ramy postępowania jurysdykcyjnego określone są przez zdarzenie historyczne opisane w skardze wszczynającej postępowanie, a nie przez poszczególne elementy tego opisu, co oznacza wszakże, że sąd związany jest tymi ramami, a zatem przedmiotem orzekania nie

mogą zachowania wykraczające poza wspomniane zdarzenie historyczne. Inaczej mówiąc, granice oskarżenia zostają utrzymane dopóty, dopóki w miejsce czynu zarzuconego, w ramach tego samego zdarzenia historycznego można przypisać oskarżonemu czyn, nawet ze zmienionym opisem i jego oceną prawną, ale mieszczący się w tym samym zespole zachowań człowieka”. Finalnie należy wskazać na trzy doniosłe kwestie związane z zarzutem rażącego naruszenia przez sąd *ad quem* przepisów procesowego, tj. art. 455 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k. wyartykułowanym w kasacji obrońcy P. M.. Zarzut ten jest wewnętrznie sprzeczny: w istocie bowiem autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia kwestionuje nie tyle samo nieprawidłowe (naruszające art. 434 § 1 k.p.k.) poprawienie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu przestępstwa skarbowego, lecz „dokonanie istotnej zmiany opisu przypisanego oskarżonemu czynu, pod pozorem jego złagodzenia, podczas gdy w zaistniałej sytuacji, tj. gdy wyrok nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego, sąd odwoławczy na skutek związania zakazem *reformationis in peius*, nie powinien był dokonywać tak dalekich i istotnych zmian w zakresie zmiany i uzupełnienia opisu przypisanego oskarżonemu czynu (nawet pomimo pozoru ich łagodniejszego wymiaru dla sytuacji oskarżonego), lecz zamiast tego powinien był uniewinnić oskarżonego”. Po wtóre, sąd odwoławczy nie naruszył zakazu wyartykułowanego w przepisie art. 434 § 1 k.p.k. — modyfikacja opisu czynu przypisanego oskarżonemu jest dla niego korzystna i w konsekwencji spowodowała przyjęcie — w porównaniu z wyrokiem pierwszej instancji — przez sąd odwoławczy korzystniejszej kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego w pkt. XI aktu oskarżenia. Gdyby jeszcze pozostały jakiekolwiek wątpliwości co do tego, że dokonana przez sąd *ad quem* korekta zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonego P. M. nie miała niekorzystnego charakteru w rozumieniu przepisu art. 434 § 1 k.p.k., to o tym, że modyfikacje wprowadzone w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu P. M. w pkt. XXV części dyspozytywnej wyroku miały dlań korzystny charakter świadczy już zupełnie jednoznacznie zestawienie kar orzeczonych za czyn przypisany przez sąd *meriti* (trzy lata pozbawienia wolności, kara grzywny w wymiarze 300 stawek, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na 70 złotych) i kar orzeczonych przez instancję odwoławczą w efekcie modyfikacji rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji (dwa lata pozbawienia wolności, kara

grzywny w wymiarze 200 stawek, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na 70 złotych).

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zawarty w kasacji zarzut z pkt. 1b rażącego naruszenia art. 62 § 2 k.k.s. w brzmieniu ustawy k.k.s. z dnia 23 grudnia 2016 r. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s., jako oparty na błędnym rozumieniu zakresu zastosowania tego przepisu w jego brzmieniu sprzed 23 grudnia 2016 r. Jak trafnie wskazuje prokurator w odpowiedzi na kasację, hipoteza przepisu art. 62 § 2 k.k.s. również w brzmieniu obowiązującym do 23 grudnia 2016 r. obejmowała sytuacje wystawiania tzw. „pustych faktur”, w sytuacji jeśli ich wystawianie miało godzić w obowiązek podatkowy, tak jak ma to miejsce w ustalonym stanie faktycznym przedmiotowej sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 listopada 2013 r., II KK 295/13, LEX nr 1391781; z dnia 25 lutego 2014 r., IV KK 426/13, LEX nr 1441283). Wbrew zatem twierdzeniom skarżącego, sąd *ad quem* zgodnie z art. 2 § 2 k.k.s., prawidłowo zastosował art. 62 § 2 k.k.s. w brzmieniu po w/w nowelizacji.

Także zarzuty twierdzenia naruszenia przez sąd odwoławczy przepisu art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. (pkt 2a i 2b *petitum* kasacji) należało uznać za oczywiście bezzasadne. Formułowanie twierdzenia o naruszeniu swobodnej oceny dowodów przez sąd jest możliwe tylko wówczas, gdy sąd *ad quem* przeprowadzał samodzielnie dowody w postępowaniu odwoławczym i dokonywał na tej podstawie własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od tych poczynionych przez sąd pierwszej instancji. Jeśli chodzi o art. 410 k.p.k., to należy mieć na wadze, że przepis ten ma zastosowanie w postępowaniu odwoławczym, jeżeli w tej fazie postępowania sąd przeprowadza postępowanie dowodowe co do istoty sprawy, a więc gdy dochodzi do uzupełnienia postępowania dowodowego lub odmiennej oceny zebranego materiału dowodowego oraz poczynienia przez sąd *ad quem* odmiennych ustaleń faktycznych i ewentualnie do wydania wyroku zmieniającego orzeczenie sądu *a quo* (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2012 r., sygn. IV KK 398/11, SIP «Legalis» nr 492159; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. IV KK 314/12, SIP «Legalis» nr 551848. Z zapatrywaniem tym w pełni harmonizuje pogląd, zgodnie z którym w sytuacji, w której sąd odwoławczy nie zmieniając zaskarżonego wyroku co do istoty, nie czyni tym samym własnych ustaleń faktycznych i nie dokonuje ponownej, własnej oceny

dowodów, nie może obrazić przepisu art. 410 k.p.k. (tak np. w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. V KK 289/17, SIP «Legalis» nr 1715544). W niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie zostało uzupełnione przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, który nie przeprowadzał żadnych dowodów, które miałyby uzupełnić podstawę dowodową dla ustaleń faktycznych dokonywanych w sprawie. Sąd odwoławczy jedynie skorygował opis i kwalifikację prawną jednego z czynów zarzucanych P. M., do czego był zobowiązany zgodnie z treścią art. 455 k.p.k. Jedynie w sytuacji, gdyby sąd ten czynił nowe, własne ustalenia, oceniał odmiennie od sądu pierwszej instancji zgromadzone w postępowaniu dowody, możliwe byłoby potencjalnie skuteczne formułowanie wobec orzeczenia sądu odwoławczego zarzutów obrazy art. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. Taka sytuacja jednak nie wystąpiła w przedmiotowej sprawie, o czym dobitnie świadczy treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd *ad quem* w dokumencie tym w sposób rzetelny i merytorycznie prawidłowy odniósł się też do każdego zarzutu apelacji obrońcy P. M.. Nawiasowo jedynie – w kontekście powyższych rozważań i jednego z argumentów skarżącego sformułowanych w zarzucie z pkt. 2b kasacji odnoszącego się do częściowego dania wiary przez sąd odwoławczy zeznaniom świadka M. C. („w zakresie, w jakim wskazywał on, że wykonał polecenia swoich zwierzchników - oskarżonych P. M. i D. D. - podczas gdy nawet sąd pierwszej instancji nie uznał tego dowodu za wiarygodny choćby w części”) – wskazać należy, że odmiennosc w ocenie tego konkretnego dowodu, nie doprowadziła ostatecznie sądu odwoławczego do zmiany ustaleń faktycznych, zaś kontekst wypowiedzi sądu, jak trafnie zauważa prokurator w odpowiedzi na kasację, świadczy o tym, że uznał on fragment wyjaśnień M. C. za wspierający tezę o wspólnym działaniu P. M. i M. C. (strona 54-55 uzasadnienia formularzowego).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił kasacje obrońców skazanych A. K., G. K. i P. M. jako oczywiście bezzasadne, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzekając w myśl dyspozycji przepisów art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Jeśli zaś chodzi o koszty za nieopłaconą pomoc udzieloną skazanemu G. K. z urzędu, na podstawie § 4 ust. 3 i § 17 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. E. C. kwotę 738,00 zł, w tym 23% podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego. Wobec oddalenia kasacji jako oczywiście bezzasadnych rozpoznanie wniosków o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1 czerwca 2021 r. wydanego w sprawie o sygn. II AKa 196/20 w całości oraz w całości wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 19 marca 2020 r., sygn. III K 342/18 (art. 532 § 1 k.p.k.), zawartych w nadzwyczajnych środkach zaskarżenia stało się bezprzedmiotowe.

[as]